

Művészfelügyelők

Egy tudathasadt karácsony

(Nagy Róza)

Csitu és Mitu halkan duruzsolva lépkedtek a néptelen város havas utcáin. Vörös képükön az undor, és a kíváncsiság elegye tükröződött. Alig hallhatóan motyogtak a bajszuk alatt, mintha attól félnének, hogy egy galamb meghallja őket.

- A bánattól csöpögő hal rágja ki a - horkantott fel Mitu, magából kikelve, mire Csitu mérgesen reflektált.

- Csitt! Csak semmi felháborodás.

- Inkább ne is beszéljünk odáig, mert a végén még ennél is rosszabbul leszek - zárta le röviden Csitu.

Egy teljesen kihalt sikátor felé vették az irányt, ahol csak egy-két szemetes kuka ácsorgott, szeméttől roskadozva. Az embernek fel sem tűnt volna, hogy a kis utcácskában egy poros üveg mögött kirakat próbálja mutogatni magát. Nem voltak biztosak benne, hogy jó helyen járnak.

Mitu fintorogva, felborzolódtott szőrrel leült, és bizonytalan szemmel fürkészte a szürke üveget, és az ajtót, ami azon túlra vezetett. Csitunak azonban esze ágában sem volt leülni a sáros macskakövekre, inkább elővette a jegyzetét, és megnézte, hogy biztosan jó helyen járnak-e.

- Helyben vagyunk - jelentette ki végül, és intett Mitunak, hogy menjenek be.

Odabent moly rágta könyvkupacok, egy pult a rakás rendetlenség közepén, és halk motoszkálás fogadta őket.

- Eh. A nemjóját - hallatszott a szitokszó az asztal mögül, majd egy kék farkok bukkant ki onnan. Azt egy bőr mellény, egy kalapos fej, és egy vaskos könyv követte. Az alak valószínűleg nem vette észre Csitut és Mitut, mert szemöldökráncolva olvasta tovább a könyvet.

Csitu és Mitu a poros üvegen gyéren átszűrődő fényben aligha voltak észrevehetőek, így amikor a bolt tulajdonosa feléjük nézett, nem ismerte meg őket.

- Üdvözlöm önöket a Krix és Krax Művészfelügyeleti Szolgálat központjában. Hmm. ritkán téved errefelé bárki. Segíthetek valamiben? - hadarta zavartan.

Csitu és Mitu közelebb mentek a pult mögött álló alakhoz, hogy elmondják a hírt megzavarodott főnöküknek.

- Csak mi vagyunk azok Korty. - szólt oda Csitu a döbbszent munkaadónak.

Korty megvakarta bozontos füle tövét, és elmosolyodott. Kilépett a pult mögül, és átölelte a két hírhozó kémet, majd elindult az egyik könyvkupac felé, levett egy vaskos kötetet a torony tetejéről, és lerakta a pultra. Tollat fogott a kezébe, és kérdőn ránézett a bozontos szőrű ismerősökre.

- Na, mi történt?

- Azt képzeld el - kezdte a beszámolóját Mitu -, hogy a munkánkat végeztük annak a lütyös fejű festőnek a házában, amikor óbégatásra lettünk figyelmesek. Gyorsan besurrantunk a szobába, és

akkor láttuk, hogy veszekszik valakivel. Nem tudjuk pontosan ki volt ő, de mikor a mi művész urunk tett egy sértő megjegyzést, kirohant, és becsapta az ajtót - itt Mitu intett Csitunak, hogy folytassa.

- A helyzet komoly volt, így kénytelenek voltunk beleszállni a fejébe. Ott láttuk a gondolatait, és mi válaszoltunk rá, hogy lebeszéljük a tragikus halálról...de annyira nagy volt a kitörése, hogy mielőtt elindult volna a konyhába egy késért, mi kiugrottunk belőle.

- El sem tudom képzelni mi lett volna ha nem hagyjuk el a fejét időben - szólt közbe Mitu

- És ez után már csak kívülről figyeltük az eseményeket. Fogta a kést, de sugallatainknak köszönhetően csak a fülét vágta le... ennyit tudtunk tenni.

Korty undorodva felnyögött. Csitu és Mitu pedig a vörös bundás hasukat fogták.

- Mi is a neve a művészeteknek? - kérdezte Korty.

- Vincent van Gogh - válaszolta Mitu. Korty pedig fogta a tollát és beleírta a fontos dolgokat a könyvébe.

- Azután ájultan összeesett, és orvoshoz vitték.

- Felírom - felelte Korty, fel sem nézve.

- Akkor mi mennénk is - szólt oda Csitu a főnöküknek.

- A művészek épesze legyen veletek! Remélem, nem találkozunk többet! Már' jó értelemben - kacsintott Korty, és búcsút intett a Művészfelügyeleti Szolgálat tagjainak.

Csitu és Mitu kilépett az ajtón, és elindult Vincent-hez, a felügyeletet igénylő művészhez.